

Atemptat contra Rabin i Arafat

Els actes violents que sacsegen l'acord de pau israeliano-palestí posen contra les cordes Rabin i Arafat, que, segons Antoni Castel, perden suport popular.

Els atemptats sempre arriben en mal moment. Tanmateix, el que hi ha hagut a Netània contra un grup de soldats israelians ho ha estat especialment. A més de causar morts, que són sempre víctimes innocents, ha col·locat els dos impulsors del procés de pau en una situació delicada. Iàsser Arafat, el president de l'Autoritat Nacional Palestina (ANP), és desafiat pels radicals de Hamas i els il·luminats de Jihad Islàmica i criticat per amplis sectors de la societat palestina, que consideren els acords de Washington (setembre de 1993) una humiliació. Creuen, i poden tenir una mica de raó, que això de Gaza i Jericó és solament un engany més dels israelians.

El primer ministre d'Israel, Yitzhak Rabin, es troba atrapat entre els extremistes, una espècie que es reproduïx fàcilment durant les crisis, i els compromisos internacionals, sobretot amb Washington, per salvar les negociacions amb els palestins. La fragilitat de Rabin és inversament proporcional al nerviosisme que demostren els polítics, entre ells el president de la República, Ezer Weizmann, que ha trencat el mutisme reservat al cap d'estat per demanar la suspensió del diàleg. Tampoc no ajuden a asserenar els ànims decisions

Extremistes israelians. L'oposició als acords de pau creix perillosament.

aparentment tan irracionals del Govern com tancar els territoris ocupats, de donar carta blanca a la policia política i d'amençar d'electricificar les fronteres.

"Som pobles que hem de viure d'una forma separada", ha cridat Rabin quan la sang dels soldats encara era calenta. Unes

paraules que poden ser una concessió als qui demanen la suspensió de les negociacions, però que són terribles. La separació ètnica o cultural és una política tan immoral com equivocada. Un dels exemples més dolorosos n'ha estat Sud-àfrica, on l'*apartheid* ha deixat milers de morts i uns recels que només el pas d'unes quantes generacions arribarà a superar.

Al marge de les raons ètiques per a denunciar aquest projecte de Rabin, la separació dels pobles només fomenta incomprensió i intolerància, i justifica les accions desesperades del exclòs, en aquest cas els palestins, que han viscut trepitjats durant massa anys, i els ignorats colons jueus que temen pel seu futur.

L'atemptat de Netània és, doncs, fruit d'aquesta desconfiança i manca de sinceritat amb què Rabin i Arafat han encarat les negociacions després de la farisaica encaixada de mans de Washington. Rabin, pressionat pels falcons del seu partit laborista, ha actuat com el senyor del no, mai receptiu als crits desesperats d'un Arafat que cada dia que passa té menys autoritat moral sobre els palestins, decebuts per una autonomia, la de Gaza i Jericó, que no rutila i per unes negociacions estancades.

Antoni Castel

Haviem perdut Mariano Rubio

Malgrat l'allau d'escàndols i casos de corrupció que últimament salten a la llum pública, Mariano Rubio ha tornat a fer-se un lloc d'honor. Fabià Estapé ho conta.

Passen tantes coses al nostre país que, d'un dia per altre, desapareixen els primers actors de l'escena de tielles –Commedia dell'Arte– que ja fa prop d'un any ens domina. Tot va començar amb la sensació –pròpia, deien, d'ingenus– que l'atmosfera era de podrit; més d'un feia exhibició del seu Shakespeare dient que "alguna cosa fa a olor de podrit al regne de Dinamarca". Els més ascèptics, que encara en queden, deien

que la *beautiful* i la *cultura del pelotazo* acabarien podrint la situació.

De cop i volta van esclatar assumptes inversemblants: l'ex-governador del Banc d'Espanya, senyor Mariano Rubio, era empresonat (per pocs dies) a Alcalá-Meco, acusat de delictes tributaris i de possible tràfic d'influències; l'hi acompanyava aquest sinistre personatge –o admirable, tot depèn de si us havia fet rics o pobres–, ex-síndic de la Borsa de Valors de Ma-

drid, Manuel de la Concha. Un home que havia estat company de Mariano Rubio a les aules de San Bernardo tot fent la carrera de Ciències Econòmiques. Tots dos obeïen a la regla de les tres C, després del 1985 norma a Madrid: canvi de casa, de companya i de cotxe. En el cas de Mariano Rubio la nova companya tenia, i té, una merescuda fama: Carmen Posadas no és una dona qualsevol; escriu i ven contes, ha viatjat, i molt.

Quan es va produir el terrabastall del Banesto, amb l'empresonament, també a Alcalá-Meco, d'Arturo Romaní i de l'espill de tantes mares espanyoles, l'afer Rubio-De la Concha va passar a segon terme. Més d'un amic meu em va dir: ja veuràs com una cosa tapa l'altra, i al final tot serà un glop d'aigua calenta. Mira, Estapé: el plet de l'estat contra Godoy –el favorit de la reina Maria Lluïsa–, el va signar ja al segle XX José Canalejas;

de manera que, com als trens, la velocitat mitjana serà de trenta quilòmetres l'hora.

Vaig tenir un espant. Que dirà l'Eliseu Climent d'un col·laborador tan mal informat? No les tenia pas totes, no, i menys quan la Lliga de Futbol va com va.

Però avui la jutgessa –quin homenatge devem a aquestes jutgesses i fiscals!– ha decretat que Mariano Rubio no és un simple defraudador tributari: la seva ac-

tuació en favor d'Ibercop, on hi havia el seu cunyat Laurent Athalin, la seva germana María Teresa, un cosí que s'està amagat a Buenos Aires i l'inèdit Manuel De la Concha tenen una acusació de maquinació per haver alterat el preu de les coses, per apropiacions indegudes, per falsedat de document mercantil i sobretot... per estafa. Continuarà.

I és que la guineu platejada donarà molt de si. **Fabià Estapé**

Judicis contra l'independentisme

Joan Guinovart i Narcís Selles, membres de la Comissió de Portaveus dels Encausats Independentistes, valoren la transcendència dels judicis que vénen.

El dia 1 de febrer hi haurà el primer judici contra dos dels detinguts en l'operació pre-olímpica del 92. Concretament, contra Joan Rocamora i Pep Musté. A principis de març, seran jutjats Ferran Ruiz, Pep Musté i Josep M. Granja. I la primera setmana d'abril hi ha previst el macrojudici contra vint-i-cinc ciutadans dels Països Catalans. En total els demanen més de cinc-cents anys de presó.

La importància d'aquests judicis és extraordinària per molts motius. Primerament per la seva singularitat, un judici amb tants encausats per motius polítics és excepcional no sols en el marc espanyol, sinó fins i tot europeu. Seria necessari remuntar-se a situacions de gran conflictivitat social –l'Alemanya o l'Itàlia dels 70– per trobar judicis d'aquestes característiques. Un segon tret que cal destacar és la inadequació espectacular entre el nivell de la repressió estatal espanyola i l'activisme català de base sociopolítica. En aquest sentit, es constata, una vegada més, un urc especial, un plus afegit d'acarnissament per l'estat espanyol quan el seu adversari s'identifica amb valors i actituds relatius a la catalanitat. D'una altra banda, la situació de crisi que viu l'estat espanyol arran dels últims escàndols i l'evidència pública que l'estat ha practicat formes de terrorisme per anul·lar la dissidència política introdueixen noves perspectives en aquests judicis. Cal tenir present que, a banda la guerra bruta contra ETA, hi ha hagut desenes d'accions, que la justícia espanyola mai no ha tingut interès a aclarir, contra el moviment reivindicatiu català (bombes a locals, agressions a militants, etc.).

El 95 serà un any de judicis. Encara queden sis independentistes a presó.

La trentena de denúncies per tortures que va provocar l'acció repressiva del 92, són un element més a l'hora de desmascarar tant la brutalitat de determinats aparells estatals com el caràcter delictuós d'aquella magna operació pre-olímpica. Les especials característiques d'aquesta maniobra de violència física i de guerra psicològica, dirigida pel fugitiu Luis Roldán i executada judicialment per Baltasar Garzón, les actuacions del qual són una font permanent d'irregularitats i de conflictes, converteixen aquests judicis en judicis polítics contra l'independentisme i extensivament contra el poble català. En aquest context, l'exigència de llibertat per

al conjunt d'encausats, la investigació de les tortures i la depuració dels funcionaris implicats en els maltractaments esdevé una justa i necessària vindicació d'higiene-política, que apareix amarada d'un profund contingut democràtic.

Per tal de trobar una sortida d'aquest estat de coses es creà fa mesos la Comissió de Portaveus, que representa la majoria d'encausats. Aquesta Comissió sempre ha relacionat l'existència de presos polítics amb les mancances democràtiques de l'estat espanyol, entre elles el no-reconeixement del dret a l'autodeterminació, i ha tendit a buscar un consens entre les forces polítiques catalanes per resoldre de forma positiva i digna la qüestió. Contràriament, Àngel Colom, des del seu personalisme, a part obviar a l'arrel i al context polític del cas, s'ha limitat a una defensa en abstracte de la via de l'article 57 bis del Codi Penal, coneguda legalment per reinserció i popularment per penediment, la qual atorga mesures de gràcia als encausats en canvi de fórmules de col·laboració, entre elles la delació, amb la maquinària repressiva estatal. El fracàs de la seva proposta l'ha portat a un cert canvi de discurs, però sense arribar a definir cap alternativa.

La feina constant i callada de la Comissió de Portaveus ha anat obtenint petites victòries (el trasllat, el reagrupament, les llibertats provisionals, les mocions als ajuntaments, diverses preses de posició institucionals...), i s'ha arribat a un inici de diàleg, auspiciat per la pràctica totalitat de les forces polítiques representades al Parlament de Barcelona, amb l'estat espanyol. Paral·lelament s'ha constituït una